

'Hoe moet ik het de stad vertellen?' zong Boudewijn de Groot toen Lennaert Nijgh was overleden. Die vraag ligt nu ook aan ons voor. Hoe moeten we aan de stad, de gemeente, de dorpen en buurtschappen, de wijken, de wateren en velden van de Zaanstreek vertellen dat Ruud Pauw er niet meer is. Hoe leg je dat uit aan de mensen, de huizen en molens, de honden en katten, aan alle vogels en het echt lepelblad. Hoe zeg je zoiets?

Ruud was mede-oprichter van ROSA en omdat hij zo lang de politiek leider was, leek de partij wel om hem heen te zijn opgetrokken. Een hechte, loyale club van mensen die vaak al jaren meedraaien, bijna een familie. En zo had Ruud nog meer families: in de erfgoedwereld, de voetballerij, zijn geliefde Wormerveer, de makkers van het eerste uur uit de kraakbeweging, oud-leerlingen. Vaak overlappen ze ook, natuurlijk.

Toen Ruud zo plotseling overleed, kwamen zijn families onmiddellijk in beweging. Als vanzelf, en zonder discussies, werden er zaken geregeld, bedacht, gemaakt. Dat was monumentaal om mee te maken. En dat ook de familie die ROSA heet daar mooie bijdragen aan kon leveren, geeft ons het geruststellende gevoel dat de partij niet ineens zal storten nu Ruud niet meer in het midden staat.

Want Ruud is nooit door één persoon te vervangen, maar met z'n allen komen we een heel eind.

Ook de gemeenteraad maakte hij tot een soort familie. Vorige week waren we aanwezig bij het Zaanstad Beraad, niet omdat we daar veel zin in hadden maar omdat Ruud het ons nooit had

vergeven als we thuis waren gebleven. De warmte was voelbaar om ons heen, in de raadszaal, en die ging uit van alle partijen.

Al die families waren Ruud dierbaar, maar de echte familie thuis lag hem uiteraard het meest na aan het hart. De trotse verhalen, en zijn stralende ogen als hij die aan ons vertelde, spraken boekdelen. En nee, Ruud zou die term natuurlijk nooit gebruiken, maar een 'hoeksteen' was zijn gezin wel degelijk voor hem.

We kiezen dat woord niet zomaar. Ruud kon verrassend ouderwets zijn. De foute grapjes kwamen al voorbij in de prachtige blog van Erik Schaap, en Ruud had het geluk dat zijn fractie gestaag groeide, zodat hij ze steeds opnieuw kon vertellen. Opmerkelijk is ook het feit dat hij, als leider van één van de meest progressieve partijen in de Zaanse raad, er trots op was dat hij niet kon koken en dat ook niet hoefde te leren, omdat Paula er zo goed in was. Hoewel hij een hartstochtelijk en oprecht verdediger was van LHBTI-rechten, kon hij soms een collega-raadslid boos typeren als 'een luie flikker' – dat zullen we dan maar zien als het koesteren van taalkundig erfgoed.

Lief en leed binnen de fractie brachten hem ook nog weleens van zijn stuk. Voor zulke gevoelens wist hij, de welbespraakte redenaar, toch niet altijd de woorden te vinden. Dan was hij helemaal de 'mannenman'. Een hand, een schouderklopje, hoofdknik en door. En een vragende blik naar Natasja of die het verder wilde regelen.

Fractievergaderingen onder Ruuds leiding konden regelmatig aangenaam ontsporen, waarna hij dan op een onverwacht

moment ingreep en de hele club geagiteerd tot de orde riep. In de afgelopen twee jaar, toen we noodgedwongen digitaal bijeenkwamen, hoorden we zijn papieren soms duidelijker dan zijn mening en konden we ook uren aaneen genieten van zijn krakende stoel – omdat hij niet wist hoe hij de microfoon moest uitzetten.

Maar hij leerde ons veel. Soms streng, dan weer met een lach, maar altijd helder en met overtuiging. Dat we het ons niet persoonlijk moesten aantrekken als er eens iets niet lukte. ‘De politiek is eigenlijk één grote teleurstelling,’ zei hij dan met een grijns. Dat we niet breedspakig moesten zijn in een motie of amendement want: ‘Hoe minder erin staat, des te kleiner de kans dat ze iets vinden om er tegen te zijn.’ Dat je je kansen goed moet inschatten, maar soms ook gewoon voor de dood of de gladiolen moet gaan als alle mogelijkheden uitgeput lijken. En dat het loont om mooie beelden en beeldspraak te gebruiken. Ruud had een hekel aan jargon en platitudes. Zelf bezigde hij maar één stopwoordje: constateren. ‘Voorzitter, wij constateren dat...’

Wij moeten vandaag constateren dat Ruud er niet meer is. Maar, zoals op de rouwkaart stond, door wat hij nalaat, aan al zijn families in onze schitterende Zaanstreek, zal hij nooit echt verdwijnen. Dat vooral willen we vandaag de stad vertellen.

En in deze prachtige Vermaning van vader Gorter, aan Cor Bruijns blikkerende Zaan, kunnen we dat eigenlijk niet anders dan met de poëzie. Het eerste en het laatste couplet van het lied waarmee we onze kleine herdenking begonnen:

*Het uitzicht van de brug is prachtig
Het water stroomt in golvend groen
En in het zonlicht heerst almachtig
De kerk, de toren - net als toen*

*De stad heeft mij niet verlaten
Ze is mij onvoorwaardelijk trouw
Ze koestert me in al haar straten
En zie ik haar - dan zie ik jou*

Lieve Ruud, dank voor alles, dank dat je er was. Lieve Paula, we zullen er voor je zijn.

De fractie van ROSA

21 april 2022